

Таким чином, із 35 назв ККУ 26 побудовані за моделлю номінативного речення і лише 9 є компонентами поліпредикативних конструкцій. Переважне використання в назвах ККУ номінативних речень, поширення головних членів ланцюжками неузгоджених означень і непрямих додатків, уживання однорідних рядів цих другорядних членів є яскравим підтвердженням іменного характеру законодавчого підстилю мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баранник Д.Х. Мова нормативно-правових актів і система функціональних стилів літературної мови / Д.Х. Баранник // Право і лінгвістика: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції: У 2-х ч. – Сімферополь: Доля, 2003. – Ч. 2. – С. 114–119.
2. Бичок О.І. Вставлені конструкції у мові чинного законодавства України / О.І. Бичок // Східнослов'янська філологія: [зб. Наук. праць / відп. Ред. С.О. Кочетова]. – Випуск 15. Мовознавство. – Горлівка: Вид-во ГДПШМ, 2008. – С. 141–150.
3. Бичок О.І. Однорідні конструкції в тексті Конституції України / О.І. Бичок // Дослідження з лексикографії і граматики української мови: [зб. Наук. праць / за ред. Проф. Д.Х. Баранника]. – Вип. 5. – Дніпропетровськ: Пороги, 2007. – С. 9–15.
4. Бичок О.І. Похідні прийменники в мові українського законодавства / О.І. Бичок // Лінгвістичні студії: [зб. Наук. праць / за ред. Проф. А.П. Загнітка]. – Випуск 17. – Донецьк: ДонНУ, 2008. – С. 45–48.
5. Бичок О.І. Словосполучення в структурі мови Конституції України / О.І. Бичок // Вісник Дніпропетровського національного університету: [науковий журнал / відп. Ред. Т.С. Пристайко]. – Серія: Мовознавство. – У 2 т. – Вип. 13. – Т. 1. – № 4/1. – Дніпропетровськ: Вид-во ДНУ, 2007. – С. 45–50.
6. Іванський Р.Д. Речення і текст: складнопідрядні речення умови в Кримінальному кодексі України // Український зміст [науково-популярний лінгвокультурний щоквартальник / наук. кер. І.С. Попова]. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2008. – С. 97–102.
7. Рогожа В.Г. Порядок слів у висловленнях з експресивно-вольовою модальністю в текстах кодексів України / В.Г. Рогожа // Університетські наукові записки. – 2006. – № 2 (18). – С. 418–422.
8. Рогожа В.Г. Словосполучення як спосіб вираження модальності в текстах кодексів України / В.Г. Рогожа // Вісник Української Академії державного управління. – 2001. – № 2. – С. 358–365.
9. Українська мова: Енциклопедія. – 3-є вид., зі змінами і доп. – К.: Українська енциклопедія, 2007. – 853 с.

The article considers the research of syntactical structure denomination in current criminal code of Ukraine. Most denominations of the code's chapters are formed according to the model of the simple nominative sentence (26 from 35) and only some have components of polypredicative constructions (9 from 35).

Key words: syntactical structure, nominative sentence, object, attribute, polypredicative construction.

Я. С. Свентух

ЛОКАТИВ АТРИБУТИВНОЇ СЕМАНТИКИ ЯК ОКРЕМА СИНТАКСЕМА

У статті розглянуто основні теоретичні положення, пов'язані із локативними синтаксемами в семантико-синтаксичній структурі речення. У ній проаналізовано погляди мовознавців на локативну синтаксему з атрибутивним значенням. Обґрунтовано доцільність використання поняття «атрибутивний локатив» при номінуванні локативів зі значенням атрибутивності.

Ключові слова: семантико-синтаксична структура речення, локативна синтаксема, локатив з атрибутивною семантикою (атрибутивний локатив).

Сучасний етап розвитку української лінгвістичної думки характеризується поглибленим вивченням проблем синтаксичної семантики, переорієнтацією лінгвістичних досліджень за напрямком від значення до форми. Прихильники семантико-синтаксичного підходу (І. Р. Вихованець, К. Г. Городенська, А. П. Загнітко, Н. Л. Іваницька, В. І. Кононенко, М. Я. Плющ, В. М. Русанівський та ін.) досліджують речення з опорою на поняття семантико-синтаксичної структури, семантико-синтаксичних відношень, семантико-синтаксичної валентності, семантично елементарних і семантично неелементарних речень, предикатних і неpredикатних (субстанційних) синтаксем тощо. У семантико-синтаксичну структуру речення входить певна кількість неpredикатних знаків – іменників-аргументів, яких вимагає семантична природа відповідного предиката як центрального компонента речення, серед них на особливу увагу заслуговує локативна синтаксема.

Прояви цієї синтаксеми різноманітні, тому в статті пропонується розглянути лише одну із форм цієї синтаксеми – локатив зі значенням атрибутивності. Погляди мовознавців на локативно-атрибутивний компонент різні, тому й неоднакові варіанти номінування таких одиниць. У статті обґрунтовано доцільність використання поняття «атрибутивний локатив». Це поняття в науковому обігу нове, немає єдиного усталеного терміну. Дослідники вивчають це поняття, але не єдині у його визначенні: Й.Ф.Андерш називає його «лівоінтенційним партиципантом», І.Р.Вихованець -

«локативна субстанціальність», Л.С. Островська говорить про атрибутивно-просторові відношення тощо.

У мовознавчих студіях і досі існують розбіжності у трактуванні сутності категорії локативності як філософського, логічного, лінгвістичного феномена, залишається недостатньо вивченим відображення категорії локативності в мові, передусім у структурі речення, механізм взаємозв'язку граматичного і семантичного планів у складі речень з інваріантною семантикою. Дослідження проблематики просторових відношень зумовлене також надзвичайно складним характером категорії локативності, винятковою вагомістю її в усіх матеріальних системах (і в мовній зокрема, насамперед у реченні як комунікативній одиниці). Саме на цьому і наголошують деякі дослідники, зокрема М.І. Степаненко у своїй докторській дисертації [12].

Дослідження вітчизняних учених, які стосуються специфіки локативних синтаксем, їхнього функціонування в українській мові, О.В. Виноградової, З.І. Іваненко, Т.І. Сердюкової, М.І. Степаненка, М.І. Фурдуй, В.В. Коломийцевої та інших все ж не дають вичерпної відповіді на важливі питання системності локативних синтаксем, визначення їхнього статусу, семантичних і структурних особливостей, встановлення класифікаційних ознак, варіативності. Тому у статті ставляться такі завдання: розглянути погляди мовознавців на локативну синтаксему взагалі; з'ясувати специфіку локативів з атрибутивною семантикою; обґрунтувати доцільність використання поняття «атрибутивний локатив».

Категорія локативності на семантико-синтаксичному рівні являє собою складне явище, якому властива, з одного боку, значеннева поліфункціональність (широта виявів диференційованих значень), а з іншого – формально-граматична різноманітність (широта діапазону конкретних репрезентантів трьох основних планів змісту – “місце реалізації процесуальної ознаки”, “напрямок реалізації процесуальної ознаки: вихідний пункт руху або кінцевий пункт руху”, “шлях реалізації процесуальної ознаки” – і виділюваних у їхньому складі різноманітних конкретних значень [12: 2].

М.І. Степаненко зазначає, що речення являє собою поле реалізації синтагматичних зв'язків, на якому функціонують обов'язкові і факультативні поширювачі. Випадки наявності в реченні обов'язкових локативних поширювачів пов'язані передусім з конкретною семантикою дієслова як заповнювача позиції предиката. Ідеться про так звані синсемантичні дієслова й дієслова абсолютивно-релятивної семантики, які значеннево зорієнтовані на сполучуваність із локативними компонентами, які він кваліфікує як «просторові поширювачі» [12: 3].

І.Р. Вихованець у своїх працях із синтаксису використовує термін «локативна синтаксема», вказуючи на те, що ця синтаксема вживається переважно при трьох розрядах локативних дієслів: 1) дієсловах власне-локативних, 2) локативних дієсловах процесу, 3) локативних дієсловах дії. Семантичними варіантами локативної синтаксеми виступають три типи варіантів: варіанти із значенням статичної локалізації, варіанти з динамічним значенням напряму руху і варіанти з динамічним значенням шляху руху. Морфологічними варіантами локативної синтаксеми є місцевий, знахідний, родовий, давальний і орудний відмінки [2:130]. Досліджуючи такі одиниці, він звертає увагу на те, що прикметниково-відмінкові форми як просторові детермінанти і як семантично ускладнені предикатними відгінками локативні субстанціальні синтаксеми є вторинними синтаксемами [2: 171].

М.В. Мірченко досліджує субстанціальність у зв'язку із локативністю. Підкатегорія локативності, зазначає він, підпорядкована надкатегорії субстанціальності, вказує на статичні й динамічні просторові характеристики предметів, їхню контактну чи дистантну локалізацію. Вона охоплює дві категорії – категорію статичної локалізації і категорію динамічної локалізації з їхнім подальшим грамемним членуванням [10].

Й.Ф. Андерш не зупиняється окремо на локативній синтаксемі. Він лише виділяє серед партиципантив (учасників дії) у семантико-синтаксичній структурі речення конкретизатор (те, що уточнює дію в часових, просторових, кількісних і якісних рамках) [1: 15]. Зокрема, просторовий конкретизатор у нього – це «лівоінтенційний партиципантив» [1: 23].

Інші дослідники (В.А. Тимкова, В.І. Хомич, В.Б. Гошилик, Л.Л. Іванова, В.В. Коломийцева, О.Г. Митрофанова та ін..) теж обґрунтовують важливість локативних синтаксем у семантико-синтаксичній структурі речення. В.В. Коломийцева семантичну й морфологічну своєрідність цих елементів пов'язує із локативними прислівниками та численною групою локативних прикметників. Вона відзначає, що в українському мовознавстві локативні синтаксеми залежно від морфологічних

засобів вираження (прислівникові чи прийменниково-іменникові) кваліфікуються то як предикатні адвербіальні, тобто такі, що стосуються ознаки обставинного характеру, то як субстанціальні – компоненти із значенням предмета (І.Р. Вихованець, К.Г. Городенська, А.П. Загнітко та ін.) [6: 10].

Морфологічні варіанти диференційовано виявляють себе у прийменниково-іменникових локативних конструкціях. Як відзначено в кандидатській дисертації В.В. Коломийцевої «Варіантна структура локативних синтаксем», аналіз морфологічних різновидів показує, що центр формують моделі локативний прийменник + місцевий відмінок іменника, локативний прийменник + знахідний відмінок іменника та локативний прийменник + родовий відмінок іменника, які дають кількість реалізацій на кілька порядків вищу за решту варіантів [6].

Інші дослідники вказують, що семантична структура елементарних речень може зазнавати ускладнення за умов появи вторинних синтаксем, які не входять до валентної рамки предиката базової конструкції. На думку В.Б.Гошилика, до компонентів, які ускладнюють семантичну структуру висловлювань із аналітичними предикатами дієслівного типу, належать локативні [3: 6].

До активних поширювачів предикативного ядра двоскладних речень, сформованого з участю одновалентного предиката якості, зазначає В.А.Тимкова, належать також детермінанти з локативною й темпоральною семантикою, які можуть бути виражені морфологізованими прислівниками або адвербіалізованими прийменниково-відмінковими формами, які вказують на різні параметри вияву якісної ознаки щодо просторового або часового орієнтирів [13: 8].

А.Г.М. Шелемеха у своєму дисертаційному дослідженні говорить про те, що предикати з основною значеннєвою семою «перебування особи або предмета в просторі» виявляються семантично недостатніми без слів з просторовою характеристикою, не здатні повністю реалізувати свій лексико-граматичний потенціал без залежного компонента з локальним значенням [15: 10].

Систему спеціальних засобів вираження просторових відношень утворюють: 1) обставинні прислівники місця; 2) іменникові словоформи (в орудному відмінку); 3) прийменниково-іменникові форми (в родовому, давальному, знахідному, орудному та місцевому відмінках) [12: 23].

У своїй дисертації О.Г.Митрофанова також зауважує, що одними з найпоширеніших серед непередикатних компонентів є локативні синтаксеми. Виразальним засобом локальних характеристик предмета постає система прийменниково-відмінкових форм іменника [9: 7].

У кандидатській дисертації «Семантико-синтаксична структура речень з інтерперсональними дієсловами» О.В.Мартіної йдеться про просторову семантику інтерперсональних дієслів, яка включає значення суб'єкта і партнера (партнерів) дії, локативний аргумент, що позначає місце знаходження, шлях руху або вихідний і кінцевий його пункти [8].

Отже, локативну субстанціальну синтаксему досліджено в різних аспектах, проте серед семантичних різновидів локативного компонента відсутні синтаксеми з атрибутивним значенням. Такі синтаксеми можуть поєднувати у своїй семантиці локативність та атрибутивність.

Особливістю атрибутивних компонентів синкретичної семантики є те, що, потенційно не призначені виражати атрибутивні відношення, вони можуть виконувати ознакову функцію [11: 8].

Словосполучення виражають обставинні функції, якщо вони перебувають у морфологічно закріплених за ними позиціях (типових, вихідних): *Студенти прибули з Києва*. Заміщення синтаксичними одиницями нетипових (вторинних) позицій, що є результатом функціональної транспозиції, вказує на реалізацію ними вторинних ролей, зокрема атрибутивних: *Студенти з Києва відвідали виставу «Лісова пісня» у Вінницькому драмтеатрі; На сміттєзвалище привезли старі меблі зі школи; Дув вітер з півдня; Отак кричали і летіли Ворони з трьох сторін і сіли На шляху, що на горі Посеред лісу, усі три* (Шевченко, 236).

Основним критерієм функціональної диференціації є синтаксична зумовленість словоформи формально-синтаксичною та семантико-синтаксичною структурою речення [14: 4].

І.Р. Вихованець вказує на те, що кожна субстантивна синтаксема може поширюватися атрибутивним компонентом – вторинною предикатною синтаксемою, похідною від предиката вихідного елементарного простого речення [2: 47].

Трансформована присубстантивна ознака має своєю базою вихідні синтаксеми із значенням власне ознаки (якості) із значенням просторовим, часовим, суб'єктним, об'єктним тощо. Поширюючись на залежні компоненти будь-якої семантики, атрибутивні відношення та атрибутивні компоненти не становлять суто семантичних сутностей. Похідність синтаксем з атрибутивною функцією від вихідних елементарних речень, на думку І.Р. Вихованця, нерідко буває очевиднішою,

коли в позиції присубстантивного атрибутивного компонента стоїть дієприкметниковий або прикметниковий зворот, що складається з опорних дієприкметника і прикметника та залежних від них компонентів [2: 48].

Атрибут не вказує нічого іншого, крім того, що він, залежачи від опорного іменника, характеризує позначуване цим іменником явище, переводить наявні в елементарній семантико-синтаксичній структурі речення семантичні функції у присубстантивну функцію ознаки [2: 157].

Атрибутивна функція, вважає І.Р. Вихованець, вказує на те, що кожний засіб будь-якої семантики, виступаючи при субстантивові, стає його ознакою – просторовою, темпоральною, причинною і т. ін. Особливо виразно зберігаються власне-семантичні функції прийменниково-відмінкових засобів. Адже прийменниково-відмінкові форми не зазнають семантичних змін у вихідних і співвідносних з ними похідних (субстантивних) конструкціях, видозмінюється лише їх формально-граматична позиція. Прийменники в цих конструкціях чітко вказують на власне семантичну локативну функцію залежного присубстантивного компонента [3: 137], напр.: *Будинок над річкою; Он над головою Старий Жижка з Таборова махнув булавою (Шевченко, 215); Щось таки незвичайне було в руках цієї жінки: ходила так, наче хотіла сховати рану в боці, від чого стан її був перекривлений, а голова трохи вивернута (Шевчук, 40); Шум центру міста, темні постаті на нічних вулицях, нестерпний біль у задубілих руках (Дереш, 152).*

Заміщення морфологічними категоріями атрибутивної позиції лежить в основі ад'єктивного типу синтаксичної деривації. Некатегоріальне вираження атрибутивних відношень на рівні частин мови репрезентують: а) іменник (безприйменникові і прийменниково-відмінкові словоформи); б) дієслово (інфінітив, особові форми); в) прислівник. Атрибутивна функція цих категорій виявляється інакше, ніж у прикметника: атрибутивні відношення вони виражають лише в постпозиції щодо означуваного іменника, тоді як представлена прикметникова атрибутивність тільки препозитивна [3: 182]. Формально-граматичний план атрибута представляють відповідно словоформи іменників родового, знахідного, орудного та місцевого відмінків [3].

Транспозиційний характер відмінкових та прийменниково-відмінкових форм іменника зумовив здатність виконання ними (родовим присубстантивним зокрема) у реченнях ролі атрибутивного комплікатора, зазначає В.Б. Гошилик [4: 12].

Локативні субстанціальні синтаксеми позначають різні просторові поняття (назви населених пунктів, приміщень, предметів тощо) і поділяються на два основних типи: динамічні локативні і статичні локативні синтаксеми. Семантико-синтаксична валентність предикатів руху прогнозує зв'язок з динамічними локативними синтаксемами, які членуються на три різновиди: 1) локативні синтаксеми у значенні вихідного пункту руху: 2) локативні синтаксеми у значенні кінцевого пункту руху: 3) локативні синтаксеми на позначення шляху руху [9: 7]: *Оно йде по стежці малий хлопчак з білою кучмою волосся на голові і з дерев'яною шаблею в руці (Шевчук, 42); Люде добрі, де шлях в Московщину? (Шевченко, 94); Навпаки, в повітрі вчувається потепління – антициклон з-над Італії (Дереш, 149).*

Л.Л.Іванова у кандидатській дисертації розглядає семантико-синтаксичну структуру речень різного типу і звертає увагу на те, що речення, структуру яких формують локативні предикати, містять лівобічну суб'єктну синтаксему у функції суб'єкта локативного стану та правобічну локативну субстанційну синтаксему статичного типу [5: 9]. Вона звертає увагу на об'єктно-локативну синтаксему, що вказує на предмет, з поверхні чи зсередини якого вилучають інший предмет або на поверхню чи всередину якого його вміщують, та інструментальною синтаксемою з функцією знаряддя дистрибутивної дії. В її дослідженні визначено різні типи правобічної субстанційної синтаксеми, серед яких локативні синтаксеми, що встановлюють початковий та кінцевий пункти руху й шлях руху [5: 12].

У кандидатській дисертації «Функціональна диференціація прийменниково-відмінкових форм у структурі простого речення» І.В. Хомич досліджує природу субстанціальних (локативних) синтаксем прийменниково-відмінкового типу [14: 4]. Вона вказує, що атрибутивна функція розвивається в локативних синтаксем у процесі згорання присудка (дієслів пересування, зміни місцеположення, руху, виявлення певного стану чи ознаки, мовлення, сприймання тощо) вихідного речення: *Він слухав голоси з низин і з-понад хмар (М.Рильський) [14: 5].* Вона також говорить про атрибутивне значення локативної синтаксеми, проте не використовує номінативну одиницю «атрибутивний локатив».

Прислівні узгоджені й прилягаючі зі значенням належності другорядні члени як виразники атрибутивних семантико-синтаксичних відношень досліджує О.В.Куц [7].

Отже, у науковій літературі проблема локативної синтаксеми з атрибутивною семантикою до кінця не розв'язана. Останнім часом є спроби витлумачити цю одиницю як: синтаксема з атрибутивною функцією, власне семантична локативна функція присубстантивного компонента (І.Р.Вихованець), лівоінтенційний партиципant (Й.Ф. Андерш), локатив, що виконує атрибутивну роль, субстанціальна (локативна) синтаксема прийменниково-відмінкового типу, атрибутивна функція локативної синтаксеми, атрибутивне значення локативної синтаксеми (В.І. Хомич), компонент з атрибутивною семантикою, атрибутивний комплікатор (В.Б. Гошилик), локативна субстанціальна синтаксема (О.Г. Митрофанова), локативна субстанційна синтаксема (Л.Л. Іванова). Є різні найменування локативних синтаксем з атрибутивною семантикою, проте чітко не окреслено семантичні параметри та межі локативно-атрибутивного компонента.

Дослідження навіть не всього діапазону номінувань локативних синтаксем з атрибутивним значенням дозволяє зробити висновок, що всі дослідники цього поняття наголошують на атрибутивній функції локативного компонента. У статті зроблено спробу уніфікувати різні погляди на цю синтаксему. Аналіз різних варіантів кваліфікації таких одиниць уможливорює використання єдиного поняття «атрибутивний локатив».

ЛІТЕРАТУРА

1. Андерш Й.Ф. Структурно-семантическая типология простого предложения (на материале глагольных предложений современных чешского и украинского литературных языков): автореф. Дисс. На соиск. Научной степени доктора филологических наук: спец. 10.02.03 / Й.Ф. Андерш. – К., 1987. – 33с.
2. Вихованець І.Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови / І.Р. Вихованець. – К. : Наукова думка, 1992. – 220с.
3. Вихованець І.Р. та ін. Семантико-синтаксична структура речення / І.Р.Вихованець, К.Г.Городенська, В.М. Русанівський. – К. : Наукова думка, 1983. – 219с.
4. Гошилик В.Б. Семантико-синтаксична структура речень із предикатними стійкими дієслівно-іменниковими сполуками в сучасній українській мові: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / В.Б. Гошилик. – Івано-Франківськ, 2006. – 20с.
5. Іванова Л.Л. Семантико-синтаксична структура речень із дистрибутивними предикатами: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / Л.Л. Іванова. – К., 2007. – 20с.
6. Коломийцева В.В. Варіантна структура локативних синтаксем: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / В.В. Коломийцева. – К., 2007. – 18с.
7. Куц О.В. Семантико-синтаксична структура речень з чотиривалентними предикатами: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / О.В. Куц. – К., 2003. – 20с.
8. Мартіна О.В. Семантико-синтаксична структура речень з інтерперсональними дієсловами: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / О.В. Мартіна. – К., 2007. – 20с.
9. Митрофанова О.Г. Семантико-синтаксична структура речень із дієслівними предикатами руху і переміщення: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / О.Г. Митрофанова. – К., 2007. – 20с.
10. Мірченко М.В. Синтаксичні категорії речення: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня доктора філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / М.В.Мірченко. – К., 2002. – 36с.
11. Островська Л.С. Категорія атрибутивності в структурі простого українського речення: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / Л.С. Островська. – Донецьк, 2006. – 20с.
12. Степаненко М.І. Семантична і формально-граматична структура речення із просторовими поширювачами: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня доктора філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / М.І. Степаненко. – К., 2004. – 40с.
13. Тимкова В.А. Двоскладне речення з предикатами якості в українській мові: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / В.А. Тимкова. – К. 1998. – 19с.
14. Хомич В.І. Функціональна диференціація прийменниково-відмінкових форм у структурі простого речення: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / В.І. Хомич. – К., 2006. – 19с.
15. Шелемеха Г.М. Семантико-синтаксичні функції обставин місця у структурі простого речення: автореф. дисертації на здобуття наук. ступеня канд. Філолог. Наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / Г.М. Шелемеха. – К., 1996. – 19с.
16. Дереш Л. Намір / Л. Дереш. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2008. – 272с.
17. Шевченко Т.Г. Кобзар / Т.Г. Шевченко. – К. : Радянська школа, 1983. – 608с.
18. Шевчук В. Три листки за вікном: [роман-триптих] / – К.: Радянський письменник, 1986. – 587с.

The theoretical positions related to the locative syntaxem in the semantik-syntactical structure of the sentence are examined in the article. In the article analysed looks of linguists on the locative syntaxem with the attributive value. In the paper an attempt was made to qualify the linguistic status of the «attributive locative».

Keywords: semantik-syntactical structure of the sentence, the locative syntaxem, the locative with attributive semantics (the attributive locative).